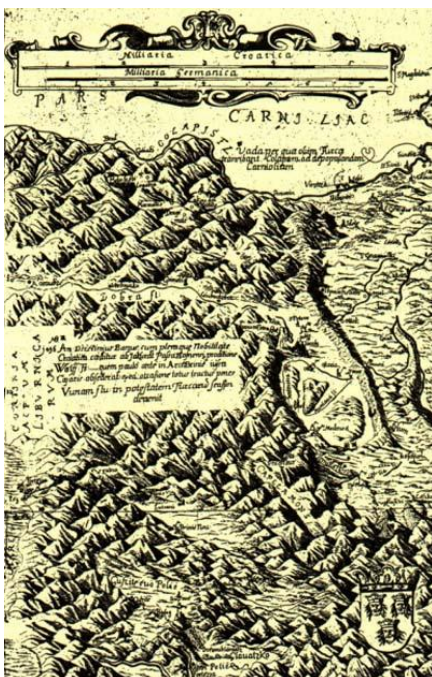

STJEPAN GLAVAČ, isusovac, kartograf (Varaždin, 13. XII. 1627 - Trnava, Slovačka, 4. VIII. 1680).

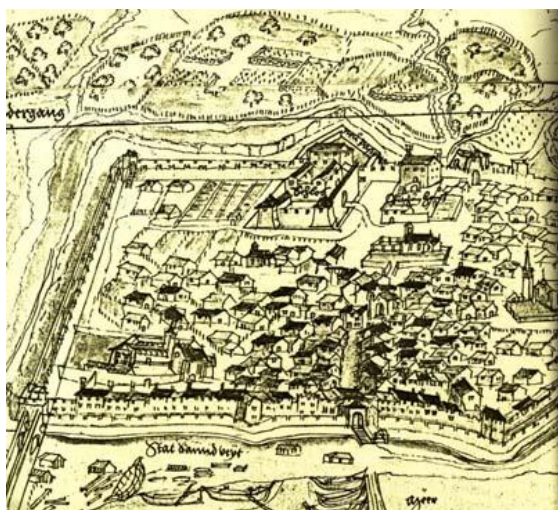
Pohađao je isusovačku gimnaziju u Varaždinu. Nakon završene prve godine studija filozofije u Grazu, 1648. stupio je u Družbu Isusovu u Beču. Studij je nastavio nakon dvogodišnjeg novicijata, a po završetku je poučavao u zagrebačkoj gimnaziji 1654-56. U Grazu je završio četverogodišnji studij teologije i 1662. stekao doktorat iz filozofije. Uz redovničke i crkvene obveze radio je i kao profesor. Prvi je profesor filozofije na Isusovačkoj akademiji u Zagrebu 1663-65, pri otvorenju 6. XI. 1662. održao je uvodni govor *Prolusio academica (occasione introducendi in Gymnasio Zagrabieni triennii philosophici)*, tiskan iste godine. Predavao je *Matematiku* u Grazu (1662, 1669-70) i Linzu (1671), *Moralnu teologiju* u Zagrebu (1666-67, 1676), *Kanonsko pravo* u Klagenfurtu 1672-75. Od 1677. do 1680. bio je dekan na Sveučilištu u Trnavi. Autor je prve potpunije karte Hrvatske *Nova hactenus editarum mendis expugatis ac multis quae omissa erant additis accurate concinnata partium Regni Sclavoniae et Croatiae a Christianitate etiamnum possessarum confiniumque descriptio* (1673) tiskane vjerojatno u Valvasorovoj radionici u Wagensbergu. Prikazan je prostor današnje središnje Hrvatske izvan turskih osvajanja. Budući da su na njoj točno označene granične utvrde na hrvatskoj i turskoj strani, pretpostavlja se da je izrađena u obrambene svrhe, a naručitelji su zagrebački biskup M. Borković i banski namjesnik N. Erdődy, kojima uz Hrvatski sabor, Glavač i posvećuje svoje djelo. Karta je nastala u vrijeme turskih priprema za osvajanje Beča, a njegova strateška svrha istaknuta je u Glavačevoj posveti, gdje se kao glavni motiv navodi obrana domovine. Osnovne karakteristike njegove karte su naglašen prikaz reljefa, detaljan prikaz riječnih tokova i navođenje brojnih toponima koje prijašnje karte nisu zabilježile. Važna je činjenica da se Glavač za izradu karte pripremao obilazeći teren i prikupljajući potrebne podatke. Nakon što je pregledao i izmjerio teren, nacrtao je kartu i sam ju urezao u bakar. Konstruirao ju je uz pomoć geografske koordinatne mreže, a mjerilo je utemeljio na *hrvatskoj milji* (1 hrv. milja = 11130 m = 1/10 duljine ekvatorskog stupnja). Tako nastala karta je generalna topografsko-administrativno-povijesna karta u mjerilu oko 1:270 000 dijela Hrvatske i Slavonije. Sama karta je po sadržaju, hidrografiji, reljefu, šumama, a naročito po broju i obliku oko 600 toponima bila prvorazredna opća topografska karta svog vremena. Sadržaj karte prenosilo je više autora, dok ju je u svjetsku kartografiju zajedno s hrvatskom miljom (*Milliaria Croatica*) uveo znameniti kartograf Giacomo Cantelli da Vignola (1643-1695) i to u više navrata, a najpotpunije u svojim kartama *Parte della Schiavonia* i *La Croatia* iz 1690, nažalost ne imenovavši autora izvornika.

Dio karte Hrvatske iz 1673. godine Stjepana Glavača

IVAN KLOBUČARIĆ svećenik, slikar i kartograf (Dubašnica na Krku, oko 1545. (1550) - Fürstenfeld, Austrija, (Rijeka), oko 1605).

Kao petnaestogodišnjak stupio je u augustinski red u riječki augustianski samostan. U tom samostanu proveo je mladost i prošao kroz prvi nauk pa se otuda javlja uz njegovo ime i prezime (Joannes Clobucciarich) i dodatak Riječanin (Fluminensis). Za svećenika je zaređen 1572. Nakon školovanja, kao svećenik živio je tri godine u Rimu 1572-75. gdje je najvjerojatnije izučio slikarske vještine. Po povratku u Rijeku imenovan je generalnim vikarom, a već 1577. i priorom riječkog augustinskog samostana. Kasnije je više puta biran za priora riječkog augustinskog samostana i austrijskih augustinskih samostana, u Fürstenfeldu. Iako vrlo aktivan u augustinskom redu, usporedno se bavio slikanjem i crtanjem krajobraza, zapravo topografskih panorama, kartografskih skica i veduta. Među najpoznatijim radovima mu je kolorirani crtež Rijeke i okolice za koji su naknadno utvrđeni njegovo autorstvo i godina nastanka 1579, a nalazi se u kartografskoj zbirci Ratnoga arhiva u Beču. Za vrijeme svog boravka u Fürstenfeldu, po nalogu nadvojvode Ferdinanda, počeo se zanimati sakupljanjem topografske građe za kartu Štajerske, Slovenije, Istre i Dalmacije. Tako je počeo s izmjerama u Štajerskoj, a već 1604. i u Kranjskoj i Istri. Dana 6. 9. 1603. dobio je pismeni nalog nadvojvode Ferdinanda kojim se obavezuje da započne s topografskim skiciranjem južnih zemalja kraljevine, uključujući čitavu Hrvatsku u svrhu izrade karte cijele Unutarašnje Austrije. Idućih nekoliko godina putovao je raznim krajevima Hrvatske i susjednih zemalja (Slovenije, Štajerske i Koruške) i tom prilikom obavljao topografska skiciranja. Putujući više godina pješke i na konju, sakupio je opsežnu topografsku građu koja mu je trebala poslužiti za sastavljanje konačne kartografske sinteze. Nažalost, u tom poslu prekinula ga je smrt. Uspio je izraditi skice sjeverne Furlanije, Goričke, Gradiške i austrijske Istre gotovo u cjelosti, ali zbog smrti nije uspio ni započeti izradu geografskih karata na osnovi tih skica. Godine 1922. po prvi put se saznalo za njegova kartografska djela, kada su u Štajerskom zemaljskom arhivu (Steiermarcisches Landesarchiv) u Grazu pronašli fascikl s natpisom *Clobucciarichs Nachlass* i u njemu 79 crteža (43×32 cm), 16 listova (32×21.5 cm) i 4 lista većeg formata, a jedan od tih s gotovo dovršenom kartom Sjeverne Dalmacije, i oko 500 ostalih crteža i skica. Na njima je prikazana gotovo cijela Štajerska, Kranjska, austrijska Istra do Soče i veći dio granične Hrvatske. Izradio je topografske skice Kvarnera s otocima Krk, Cres i Lošinj, zatim Gorskog kotara i Bakarskog zaljeva sa zaleđem.

Panorama Rijeke i okolice Ivana Klobučarića

FERDINAND KONŠČAK, misionar, istraživač, kartograf (Varaždin, 2. XII. 1703 - San Ignacio, Baja Kalifornija, 10. IX. 1759).

Osnovnu školu i gimnaziju pohađao je u Varaždinu. U svojoj šestaestoj godini postao je retorom i bio primljen u novicijat Družbe Isusove u Trenčinu u Slovačkoj, gdje je boravio dvije godine. Nakon toga bio je poslan u Leoben u Štajerskoj, gdje je godinu dana proučavao klasike, stilistiku i govorništvu. Zatim je tri godine studirao filozofiju u Grazu. Godine 1725/26. predavao je *Počela gramatike* na Isusovačkom kolegiju u Zagrebu, a 1726/27. "humaniora studia", tj. klasične studije na gimnaziji u Budimu u Ugarskoj. U Budimu je 1728. objavio zbirku pjesama pod naslovom *Nagadia versibus latinus*, koja je sačuvana u biblioteci u Budimpešti. Od 1727. do 1729. studirao je teološke studije na Sveučilištu u Grazu. Godine 1729. otputovao je u Cadiz u Španjolskoj, a zatim u Ameriku, gdje je od 1732. do smrti djelovao kao misionar u Donjoj Kaliforniji (Meksiko), uglavnom u San Ignaciju. Od 1748. poglavar je te misije u kojoj je sagradio crkvu, a 1748. i 1758. ujedno je vizitator svih kalifornijskih misija. Poduzimao je tri ekspedicije (1746, 1751. i 1753) u kojima je sustavno istraživao neznana područja poluotoka. Prvom, do ušća Rio Colorada, razriješio je više od dva stoljeća dugu dilemu o Donjoj Kaliforniji, dokazavši da nije otok nego poluotok. Pritom je izradio preciznu kartu Donje Kalifornije, oko 1748. i kartu Kalifornijskog zaljeva, oko 1750. U drugoj je putovao kopnom po poluotoku do Tihog oceana i obalom prema sjeveru, dok je u trećoj prolazio kroz unutrašnjost poluotoka na sjever do 30. stupnja sjeverne širine. U svim ekspedicijama bilježio je podatke o terenu, prirodnim bogatstvima i urođencima. Osnovao je nove misije, gradio akvadukte, nasipe, kanale za odvodnju, sudjelovao pri otvaranju prvih rudnika srebra na poluotoku. Još za života objavljeni su njegovi dnevnički ekspedicijâ u djelima koja su, prevedena na nekoliko jezika, doživjela više izdanja, a njegove karte poluotokâ i zaljevâ bile su vrlo popularne u ono doba i često precrtavane. Jedno otočje na sjeveru Kalifornijskog zaljeva nosi njegovo ime: Consag Rocas.

Karta Kalifornije Ferdinanda Konščaka

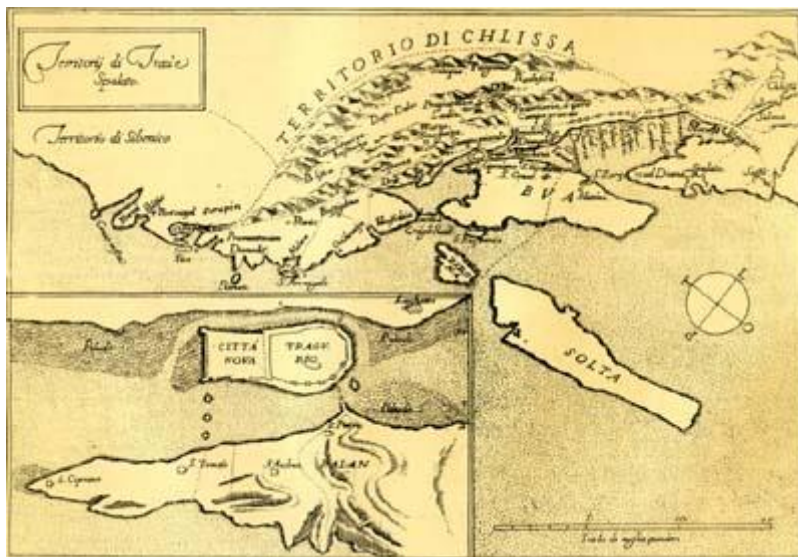
PAŠKO LOVRIĆ, geodet i kartograf (Dubrovnik, 31. VIII. 1931 - Zagreb, 16. I. 1997). Diplomirao je 1956. na Geodetskom odjelu Arhitektonsko-građevinsko-geodetskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu. Kao stipendist Zaklade Aleksander von Humbolt boravio je u Institutu für Kartographie und Topographie der Rheinisch Friedrich-Wilhelms-Universität (1970-72). Doktorirao je u Bonnu 1972. tezom *Beiträge zur Weiterentwicklung des Jugoslawischen Grundkartenwerkes*. Od 1958. radio je kao stručni suradnik u Zavodu za kartografiju i reprodukciju karata Geodetskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu. Za asistenta na istom fakultetu izabran je 1959, za docenta 1973, za izvanrednog profesora 1978, a za redovitog profesora 1984. U trajno zvanje redovitog profesora izabran je 1996. Pročelnik Zavoda za kartografiju Geodetskog fakulteta bio je 1975-81, 1983-87. i 1991-97. Na Geodetskom fakultetu u Zagrebu predavao je kolegije: *Zemljišni oblici i topografski premjer* 1973-75, *Topografija* 1975-97, *Geodetsko crtanje* 1977-97, *Izrada i reprodukcija karata* 1977-81, *Kartografija I* 1978-97, *Kartografija II* 1978-79, *Kartografija IV* 1979-97. Osim u Zagrebu predavao je i na Fakultetu za arhitekturu, građevinarstvo i geodeziju u Ljubljani 1973/74. i 1976/77, Građevinskom fakultetu u Sarajevu 1976/77, Arhitektonskom fakultetu u Zagrebu 1979-82. i Agronomskom fakultetu u Zagrebu 1988-96. Autor je osam skripata i koautor triju skripata za kolegije Topografije i Kartografije, te autor dva udžbenika. Bio je mentor u izradi diplomskih, magistarskih i doktorskih radova. Sudjelovao u realizaciji znanstvenih projekata temeljnih istraživanja na području geodezije, kartografskog prikazivanja prostora i prostornog uređenja, uloge kartografije u geoinformacijskim sustavima te izradi terminološkog riječnika i biografskog leksikona hrvatskih kartografa. Kao autor ili koautor objavio je nekoliko radova u međunarodnim publikacijama i preko 30 radova u domaćim publikacijama. Kao glavni urednik objavio je s koautorima ili suradnicima više od 90 topografskih i tematskih, najčešće turističkih, karata, planova gradova u mjerilima od 1:5000 do 1:300 000 pojedinih regija i nacionalnih parkova Hrvatske te više faksimila starih karata. Bio je glavni urednik velike kartografske izložbe održane 1994. u Umjetničkom paviljonu u Zagrebu pod naslovom *Zagreb na geodetsko-katastarskim zemljovidima i u zemljišnim knjigama*. Bio je predsjednik *Saveza geodetskih inženjera i geometara Hrvatske* 1973-75, pročelnik *Sekcije za kartografiju Hrvatskog geodetskog društva* 1994-97, član *Hrvatske akademije tehničkih znanosti*.

Dio plana Zagreba Paška Lovrića

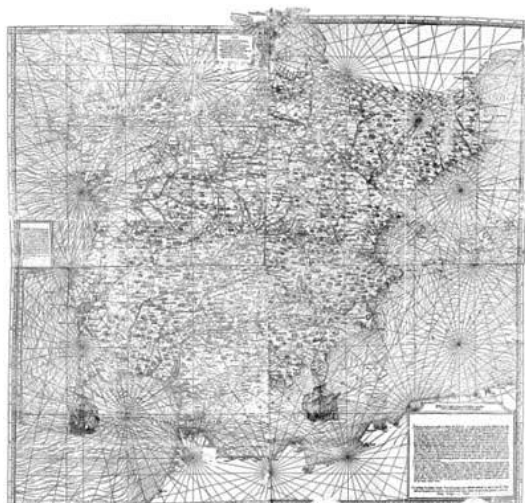
IVAN TROGIRANIN LUČIĆ, pravnik, povjesničar i kartograf (Trogir, IX. 1604 - Rim, 11. I. 1679).

Prvu pouku primio je u gradskoj školi u Trogiru, a zatim je pošao na studij u Rim u Seminarium Romanum, gdje je boravio od 1618. do 1620. Godine 1628. završio je studij filozofije, matematike, grčkog jezika, političkih znanosti i književnosti. Doktorirao je crkveno i civilno pravo u Padovi 1630. Iste godine zaposlio se u Trogiru kao gradski sudac i funkcionar gradske uprave. U Rimu je radi usavršavanja boravio od 1632. do 1635. kada se vratio u Trogir. Godine 1654. napustio je Trogir, da bi u Rimu, daleko od mletačkih spleta, dovršio započeta djela. Na putu, prolazeći kroz Veneciju, upoznao je tadašnjeg bana Petra Zrinskog. Održavao je i stalnu vezu s prijateljima u Hrvatskoj koji su mu slali arhivsku građu. Jedan je od osnivača prvog znanstvenog časopisa *Giornale de'letterati*. Poznati je hrvatski povjesničar i začetnik kritičke historiografije u Hrvatskoj. Godine 1662. dovršio je djelo *De regno Dalmatiae et Croatiae* (O kraljevstvu Dalmacije i Hrvatske) započeto još u Hrvatskoj, no zbog holandsko-engleskog rata i kuge tiskano je tek 1666. u Amsterdamu. Tek treće izdanje tiskano je u obliku kako je on prvotno zamislio sa svih šest karata, isprawkama i dopunama. Tada je uvrštena i posveta banu Petru Zrinskom na šestoj karti *Illyricum hodiernum*. U prilogu *Rerum Dalmaticarum scriptores* objavio je zbirku narativnih izvora, a priložio je i genealoške table i šest historijsko-geografskih karata, koje čine prvi hrvatski atlas. Povijest rodnog grada do sredine 15. st. kao i prikaz zbivanja u susjednim gradovima, a često i cijeloj Dalmaciji objavio je 1673. u djelu *Memorie istoriche di Tragurio ora detto Trau* (Povijesna svjedočanstva o Trogiru). U tom djelu pored segmenta *Peutingerove karte* objavio je i svoja autorska djela, karte *Teritorii di Trau e Spalato* i *TRAU*. Isti tekst objavljen je godinu dana kasnije pod naslovom *Historia di Dalmatia - Et in particolare delle Citta di Trau, Spalatore e Sebenico*. U isto vrijeme objavljena je i njegova zbirka epigrafskih spomenika *Inscriptiones Dalmaticae*. Pred kraj života priredio je za tisak djelo *Statuta et reformationes civitatis Trogurii* (Statut grada Trogira), koje je zbog mletačke zabrane tiskanja objavljeno tek 1708. Bio je član uprave, potpredsjednik (1662) i predsjednik (1663) Zbora sv. Jeronima u Rimu.

Karta trogirskog područja Ivana Lučića

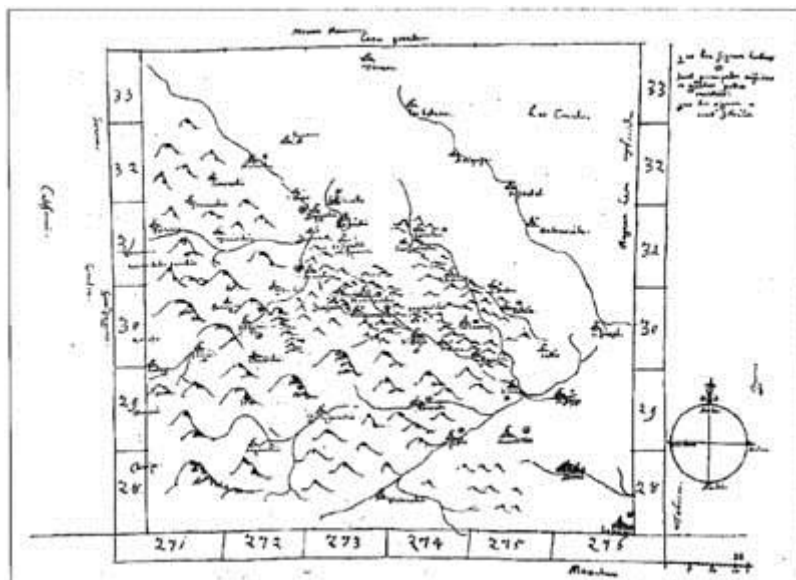
VICKO PALETIN, pomorski teoretičar, dominikanac, teolog, povjesničar, matematičar, kartograf, putopisac, pravnik, diplomat (Korčula, 1508 - Korčula, 1571 (oko 1575/80)). Godine 1529/30. otišao je u Španjolsku. Od 1537. do 1541. sudjelovao je u ekspediciji osvajanja poluotoka Yucatána. Nakon toga otišao je u Meksiko, gdje je ušao u Dominikanski red 1541/42. i završio studij filozofije 1544. (1545). U listopadu 1546. vratio se u Europu i na Bolonjskom sveučilištu upisao studij teologije koji je završio početkom ljeta 1547. U rujnu 1548. odobren mu je (najniži) akademski stupanj bakalaureat iz teologije s pravom uključivanja na sveučilište po svom izboru. Godine 1550. uprava Dominikanskog reda odobrila mu je prelazak iz Meksičke provincije u Dalmaciju ili neku talijansku provinciju. Nekoliko je godina krajem 50-ih i početkom 60-ih predavao matematiku i kozmografiju (astronomiju) na Accademia Olimpica u Vicenzi. U lipnju 1563. promoviran je u magistra (doktora) teologije, što mu je omogućilo obavljanje službe penitencijara (posebno određen svećenik koji ima ovlaštenje odrješaja od najvećih grijehova) bazilike sv. Petra u Rimu. Na spomenutoj dužnosti u Rimu najvjerojatnije je ostao do 1564. Te je godine upisan u registar Kongregacije sv. Jeronima u Rimu. Od 1564. bio je stalni član samostana sv. Nikole u Korčuli, gdje je ubrzo bio izabran za priora. U tom je samostanu proveo ostatak života. Nakon povratka u Europu, proputovao je cijeli pirinejski poluotok, pri čemu je prikupljao podatke za novu kartu Španjolske. Do potrebnih podataka došao je mjereći, računajući, istraživajući, crtajući i raspitivajući se kod svih onih za koje je smatrao da mu mogu pružiti bilo kakav koristan podatak o položaju ili udaljenosti jednog mjesta od drugoga. Plod tog rada bila je geografska karta Španjolske koju je izradio još za vrijeme studija u Bologni u ljeto 1550. za koju je tražio stručno mišljenje četvorice biskupa i potvrdu autorskih prava. Karta je objavljena u Veneciji 1551. bez pravog naziva karte, na 6 listova, s posvetom biskupu Francisu de Navarre. Paletinu se pripisuje autorstvo triju danas izgubljenih globusa. Jedan je globus izradio za vrijeme svog boravka na Accademia Olimpica u Vicenzi, gdje se i čuvao mnogo godina. Druga dva globusa nalazila su se u franjevačkom samostanu na Badiji kod Korčule. Djelo *Tratado del arte de marear* (Rasprava o umijeću plovidbe) poznatog španjolskog kozmografa Pedra de Medine, Paletin je preveo sa španjolskog na talijanski jezik. To je djelo tiskano u Veneciji 1554. pod naslovom *L'arte del navegar...* Paletin je napisao spis pod naslovom *De institutione bonae gubernationis (De la institución del buen gobierno)* (O ustanovi dobre vlasti) koje je bilo posvećeno pitanjima uprave novih španjolskih preko-oceanskih posjeda, ali je na žalost izgubljeno. Njegovo glavno djelo posvećeno događajima vezanim za otkriće i osvajanje Amerike je djelo (rasprava) *De jure et iustitia belli contra Indos ad Philippum II. Hispaniarum regem (De iure et iustitia belli contra infideles Indiae occidentalis ad Philippum II. Hispaniae regem)* (O pravu i opravdanosti rata što ga španjolski vladari vode protiv naroda Zapadne Indije) koje je sastavio 1557/58, a 1559. preveo na španjolski jezik.

Zidna karta Španjolske Vicka Paletina iz 1551. god.

IVAN RATKAJ, Ivan, misionar, kartograf (Ptuj, Slovenija, 22. V. 1647 - Jesús Carichic, Meksiko, 26. XII. 1683).

Dolazi iz poznate hrvatske plemićke obitelji. Kao mladić bio je paž na dvoru Leopolda I. u Beču, a 1664. ušao je u isusovački red. Godine 1680. došao je u Meksiko i djelovao kao misionar u pokrajini Tarahumari (Chihuahua), najprije nakratko u misiji Tutuaci, a zatim u Jesús Carichicu. Napisao je tri izvješća u kojima opisuje svoje putovanje u misije, tamošnji kraj, život, narav i običaje urođenika. U prvome opisuje svoje putovanje od Beča do Mexico Cityja (1678-80), u drugome put od glavnog grada do pokrajine Tarahumare, a u trećem, poslanom nekoliko mjeseci prije smrti, kraj, ljude, običaje i rad misionara u toj sjevernomeksičkoj pokrajini. To su najstariji opisi tamošnjih krajeva, a odlikuju se izvrsnim stilom, mnoštvom pojedinosti i neposrednim pripovjedanjem autora. U posljednjem od svoja tri putopisna izvješća iz Amerike priložio je kartu pokrajine Tarahumare s označenim geografskim širinama i duljinama, označenim stranama svijeta, ucrtanim misijskim postajama i španjolskim utverdama, položajima pokrajinskih indijanskih plemena te površno prikazanim rijekama i planinama. To je ujedno i jedan od prvih kartografskih radova hrvatskih autora, te najstarija karta te meksičke pokrajine. Karta pokrajine Tarahumare (u kojoj se nalazila misija Jesús Carichic) izrađena je 1683. kao crtež na papiru. Izvornik se čuva u centralnom isusovačkom arhivu u Rimu (Archivum Historicum S.I., Roma, Hist. Soc. 150), a umanjenu kopiju objavio je E. J. Burrus u djelu: *La obra cartografica de la Provincia Mexicana de la Compania de Jesus* (1567-1767), Madrid 1967.

Ivan Ratkaj, karta pokrajine Tarahumare iz 1683. god.

DRAGUTIN SELJAN, geograf i kartograf (Topolovac kraj Siska, 16. XI. 1810 - Zagreb, 14. VI. 1848).

Bio je prefekt zagrebačkoga plemićkog konvikta, a zbog svoga oduševljenja za ideje ilirizma bio prije vremena maknut sa svoga položaja. Kao geograf i kartograf radio je samoinicijativno, jer u ono doba nije bilo domaćih obrazovnih ustanova za školovanje geografskih stručnjaka. Godine 1840. objavio je knjižicu s naslovom *Početak, napredak i vrédnost Literatura Ilirske, S kratkim geografičko-statističkim opisom Ilirskih deržavah*. Prvi veći zemljopis ilirskih zemalja pod naslovom *Zemljopis pokrajinah ilirskih, iliti ogledalo zemlje na kojoj prebiva narod ilirsko-slavjanski* objavio je na hrvatskom jeziku 1843. Poznat je i kao prvi ilirski kartograf. U Beču, gdje je živio potkraj života, 1847. objavio je *Zemljovid carevine Austrianske i južne Niemačke, zatim Švajaerske, Talijanske, europejske Turske i Gerčke*. To je prva tiskana karta u hrvatskoj jezičnoj redakciji. To znači da su na njoj sva geografska imena zapisana onako kako su se u Hrvatskoj pisala i izgovarala.

Dragutin Seljan, isječak karte Austrijskog Carstva iz 1847. god.

PAVAO RITTER VITEZOVIĆ, izdavač, pjesnik, polihistor, kartograf (Senj, 12. I. 1652 - Beč, 21. I. 1713).

Osnovnu školu pohađao je u Senju. Školovanje je nastavio u Zagrebu na isusovačkoj gimnaziji. Nakon završenog šestog razreda retorike prekinuo je školovanje i otišao u Rim gdje je susreo Ivana Lučića. U Beču je izučio geografiju i kartografiju kod kartografa Georga Matheusa Vischera. Zatim je dvije godine proveo u Vagenspergu kod Johanna Weikharda Valvasora gdje je izučio mjerništvo i bakrorezbarstvo. Za Valvasora je priredio većinu predložaka za vedute hrvatskih gradova, a zatim ih urezivao u bakrene ploče. Godine 1679. vratio se u Senj. Dok je kao izaslanik Senja boravio u Linzu 1684. tiskao je svoje djelo *Odiljenje sigetsko*, prevodeći tada i svoje njemačko prezime Ritter u hrvatsko Vitezović. Uživao je u odlascima u prirodu s blokom za skiciranje crtajući gradove i kule koje bi kasnije prenosio na bakrene ploče. Tako su nastali njegovi bakrorezi koji su ušli u album Valvasorove *Topographia Ductus Carnolia Moderna (Topografija Kranjske)*, a zatim 1689. i u knjigu *Die Ehre des Herzogthums Crain (Slava Vojvodine Kranjske)*. Istakao se u ratu za oslobođanje Like i Krbave, te je 1691. imenovan ličkim podžupanom. Ravnatelj Zemaljske tiskare bio je 1694-1709. kada se potpisivao kao Paulo Ritter de Segna, nobili Croata (Pavao Ritter Senjanin, plemeniti Hrvat). Iz njegove tiskare izašlo je nekoliko važnih knjiga, školskih udžbenika, kalendara, molitvenika i proglasa, a posebno treba izdvojiti njegovo historiografsko djelo na hrvatskom jeziku *Kronika aliti spomen vsega svijeta vikov iz 1696*. Godine 1699. kao vješt kartograf, hrvatski stalež ga je delegirao u austrijsku vojnu komisiju za razgraničenje hrvatskih krajeva s Turskom pod vodstvom grofa Ferdinanda Luigia Marsiglija, pri čemu je on s kartografom Johannom Cristopherom Müllerom skicirao okolno zemljište. Kartografska dokumentacija koja je nastala u to vrijeme ostala je u rukopisu i čuva se u Državnom arhivu u Beču. Bečki Dvor mu je povjerio izradu redovnih mjesečnih izvještaja o stanju radova. Jedan takav izvještaj završen 25. 9. 1699. u Drežniku bio je popraćen kartom koju je on izradio. Ta karta stjecajem okolnosti nije došla do Beča, već je ostala u Hrvatskoj i čuva se kao rukopisni unikat u Hrvatskom državnom arhivu u Zagrebu. Na njoj nema njegova potpisa, ali usporedbom s njegovim ostalim rukopisima, vidi se da je to njegov rad. U Hrvatskom državnom arhivu u Zagrebu nalaze se njegove karte koje su nastale u vrijeme Karlovačkog mira (povijesna karta Hrvatske, karta Like i Krbave, koju je sastavio vjerojatno uz Müllerovu pripomoć i terenska topografska skica zemljišta oko Tromeđe i Knina).

Topografska skica područja Tromeđe iz 1699. godine Pavla Rittera Vitezovića